

V TOMTO DOMĚ

I.

Chtěla ona, chtěl to i on. Oba mohli mít hezký večer, kdyby mezi ně nevetřel se třetí, přebíraje klíče od smrti páchnoucí jak levný penzion – divné, v tomto domě.

Hezký večer ti dva mohli mít, protože však vetřelec, zachovali klid a s ním teď soucitně mlčí až za hrob, sledující, jak i ten rozpouští se na křehké šedomlžné skici,

na noc, která po meči i po přeslici dá vymřít jejich všemu. Na noc, jež v hodinách odbíjí sebe samu na druhou a na jejíž rafii visí, kdo rozklíčoval už tucty Romeů a Julií a krysy sezval hodovat –

II.

Kopu jim do vrat, ať otevřou. Cpu tretky, pentle, trylek pikoly, ať líznou si rána, ať pijí na život, třebaže na holý, a nechci slyšet *měli ústa plná lásky* a kdo na ni vzal louh, musíte do dna, ztřískat se jak ozembouch,

ostatně, když jsme u hudby světla, bylo by divné v tomto domě, kdyby se nezakoplo o housle pro čtyři ruce v díle, kdy špinavě béžové mění v andělsky bílé s akcentem špiček prstů ve Vivaldiho paruce,

a vydržte tak, jitro nabere z nich krev a čmárne cizím po tvářích, na všech semaforech padne červená. Nepohne se živé, zato otočí se v bok celé ulice a minutou ticha milence uctí, jejich zmrtvýchvstání na jitřní nádech, ten hlt a lok, jenž vnáší smír.

Jen v jisté chvíli jakási ruka proletí, useknuta. Ruka
na oko rostlá pochovat nářky zapečené ve zdech,
rostlá nabírat dlaně, v něž mastné komplimenty
namaže, ruka kosící kříže a kráže, ruka vraha
vrhající náboje vší ráže v jisté chvíli ty dva mine –

III.

Jen zavadí za hedvábné nitě visící z jejich polibku;
jsou stejné jako dřív, a přesto jiné, a já hledám
slova, jak zmagnetizovat báseň, aby po nich
posbírala použité jehly, jak si správně kleknout při
východu slunce a slídit po relikvii prosté lidských
iluzí,

po tváři před maskou, po lásce před láskou.
V tomto domě.